

Свалятъ и носятъ . . . свалятъ трупове, за които ще трѣбва да се грижа. Още отъ сега почвамъ да чувамъ сърдцераздирателнитѣ имъ писъци. Ахъ, коситѣ ми настрѣхватъ. Тѣ ще викатъ, ще реватъ отъ ножа на хирурга, ще се блѣскаатъ въ леглото день и нощъ безъ покой, безъ отдохъ и въ мъжки и стенания, повечето отъ тѣхъ ще намѣрятъ спасение въ смъртта.

Свалятъ, свалятъ и носятъ . . . сто и два трупа! Отъ които едва ли четвъртината ще получатъ нѣкакво изцѣление, другитѣ ще останатъ сакатули, неспособни за никаква работа — дори и да любятъ. Въ тѣхъ ще се загнѣзди умразата противъ всичко и противъ всички, които нѣматъ тѣхнитѣ нещастни души, ограбени така жестоко отъ войната. Женитѣ — ония отъ народа, съ здрави и непоковарени сърдца не ще ги отбѣгватъ и това ще ги възнагради за тѣхната героична упоритостъ. Тѣ нѣма да бждатъ евнуси изхвърлени на пустиненъ островъ, и за тѣхъ слънцето ще грѣе, достатъчно силно за да сгрѣва истерзанитѣ имъ души. Но червенокървавата блѣида нѣма да се смѣе съ своя отровенъ смѣхъ за всички тия деца. Едни ще паднатъ безсилни да се борятъ съ смъртта, следъ като сж се борили съ враговетѣ, а други ще останатъ до животъ съ бележитѣ на войната.

Боже! Всемогъщи Боже! Нѣма ли да има край тая война? Нѣма ли да спрѣтъ ужаситѣ и стѣнанията на майкитѣ? Мигъръ въ твоитѣ чертози ще се поселятъ душитѣ на толкова млади и жизнеради хора? Ами тѣ нали чакаха да стѣпятъ здраво на краката си, за да заживѣятъ живота, който имъ бѣше отредилъ? Мигъръ тѣ вече нѣма да бждатъ радостъ за очитѣ на тѣхнитѣ близки?

Боже, стига! . . . сърдцето ми се кжса, раздира се душата ми, нѣмамъ сили! Не е день, не сж два — неспирно пристигатъ съ стотици смазани и обезобразени самообрекли се предъ олтаря жертви.

И за какво е всичко това? Чие дѣло е тая война? Садисти европейски държавници, които вмѣсто защита на малкитѣ народи имъ готвятъ робство. Българитѣ нивга нѣма да получатъ разрешение за обединение. Насъ ни мразятъ, защото сме силни.

Душитѣ имъ се крепятъ въ жбитѣ.